

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Syntaxis Joa[n]nis Despauterij Niniuit[a]e Berga[rum] diui
Guinnoci ludimagistri**

**Spauter, Johannes de
Argentorati, Anno, M. D. XV.**

Salutationis ordo & qualitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70853)

III. Ioannis Despauterij Niniuitæ.

et tēpori, ut fecero pro faciā &c. Relatiuū per parēthesin elegātissime ponit hoc pacto, beneficij in me (q̄ tua est humanitas) cōtulisti plurimū. i. tanta tua est humanitas, de hoc ante diximus. Elegātius dicimus teste Nigro Cicero elequētissimus fuit q̄ ceteris oratoribus in dicēdo præsūt q̄ Cic. qui ceteris &c. Ego tñ sic loqui nō dissuadeo. Inter ne & quidē aliquo interiecto uehementior est negatio q̄ per nō, ut, p nō uerbū locutus est, dic ne uerbū quidē locutus est. Aliqd semp̄ interijci testat̄ Raphael Regius in octauū Quintilianī. Plī. Quid q̄ nocturnę existimatiōe quietis, homo dimidium suę uitę spacium uiuere creditur. sic Seneca Quintilianus & doctissimi quicq; loquuntur, ut notat Lanci.

EPISTOLAE SCRIBENDAE

Ratio ex Erasmo Roterodamo.

Salutationis ordo & qualitas.

Epistola ē certa rerū nūcia, fidaq; mētis nostrę interpretiores absentes faciēs, siqd est quod eos scire aut nostra aut ipsorū intersit, dicit̄ & literę. Diminutiue aut̄ literulę, & epistolū. Ep̄lę prima pars est saluatio, q̄ ubi multa scribere nō uacat subiectē, sic. Relatiū est nobis uir integerrimē &c. aut unico uerbo exprimit̄ sic. Salue mi Thoma &c. aut saluere te iubeo, pbe adolescēs &c. Plena saluatio ē ubi & scribētis, et eius ad quē scribit̄ nomē ponit̄, hoc pacto. Plī. secūdus Caluo suo salutē, q̄a sepe subintelligim⁹. Vbū dixit, sepe idē exprimus sic, salutē plurimā dicit, in tertia. s. p̄sona, nō autē in prima dico aut scribo, sed nec scribit̄ si simplicē antiquitatē imitari uelimus. Nomē itaq; scribētis (uel si infimus ad sūmū scribat) p̄ponet̄ in ntō, eius yō ad quē scribimus, subiūget̄ in dtō, inde ponemus actm salutē, & si uelimus addere, plurimā dicit. Nec male dixeris salutē & fœlicitatem, uelut̄ Ioānes Despauterius niniuita, Lamberto Doncio ingenuarū artiū, p̄fessorī salutē & fœlicitatē, ne dixeris pluriatiue salutes, licet Marsilius Ficinus in q̄dā ep̄la dixerit innūeris salutibus, in ep̄lis illustriū uirorū. Saluatiōes aut̄ Caroling (tācti Carolū uirulū doctissimū uirū eiusmodi edidisse nugas nō sit uerisilē) tanq; uipe sunt fugiēde, scatēt nāq; barbarie, ut illa mille. Itē mille millesiesq; salutes. Et illa. Salutes tā abūdas, ut saccos repleāt sportas & bigas. Quis tā ugcors q̄ nō intelligat epistolas illas quę Caroli dicunt̄ eē totius bars

bariei sentinā et olidissimā quidē, male profectio meritis est de uiro doctissimo Carolo nostro, quisquis tandē nebulo impudētissimus ausus est sub Caroli nomine aniles edere nugas, nostrates sane dum ineptū uulgi imitari cupiūt, fiunt barbarissimi, nō quō uernacule scribimus latine scribere debemus. Flandrini nostri uernacule scribunt sic. Amicabilis salutatio scripta ad amicū meū dilectū Petrū montanū. Si latinus uideri uelis nuncq̄ sic scribas. Amicabilē operā legi apud Plau. Subdunt. Sino te scire, aut barbarius mitto te scire. Tu dicito non te lateat. Scire te uelim &c. Nam uelim pro uolo elegans est &c. In salutatione nihil assentationis inueniat, siquidē id est turpissimū, ut docet peritissimus pōeta & orator Desyderius Erasmus roterodamus, dans ridiculē salutationis hoc exemplū omnem gnationis colacis aut gelasini assentationē longe superās. Perspicacissimo uiro candelabro aureo, septē liberaliū artū eradianti, theologorū apici, lucernę doctrina rutilanti, charitate flagranti, necnō mysteriorū diuinorū sacrario, utriusq̄ testamēti gaxophilatio, atq̄ omnium uirtutū heroicarū & ethicarū speculo lympidissimo, domino meo domino p̄ceptorī, dominationis uestre discipulus & indignus seruulus. hęc noua salutadi forma uiris atticis incognita, tum demū nata est ubi theologi eiectis oratoribus & grāmaticis, ipsi ludos literarios administrare ceperūt, & ut idē p̄cipit Erasmus nō scribas cū indoctis. Salutis loco Midę diuitias, aut qd similis delyramēti. Neq̄ scribā p̄missa salute, sed salue, salueto, aue &c. ut docui. Sine salute nihil bonū, q̄cqd ergo salutis loco miseris, absq̄ salute totū uanū si nōnulli aliter q̄ docuimus salutarunt, licet boni, non tamē docti fuerunt, iam dixi. Tu uiuēdo bonos scribēdo sequare peritos. Fecerunt quoq̄ aliter quidā docti, sed nō doctissimi quos imitari magis decet. Neq̄ (ut ait Erasmus) si quādo diuus Hieron. aut Augustinus uulgo cōcessit, id nūc oportet i ludū literariū uocare, hac p̄sertim tēpestate, qua nihil est oīnd literis cum uulgo cōmune. Idem Erasmus docet si patris nomē tuo uelis asciscere, p̄ponēs patris nomē non in genitiuo, sed in eodē casu cū tuo, ut sit pater tuus Dionysius nomen tuū Antonius, poteris dicere Dionysius Antonius. Idem docet, ut ego quoq̄ docui, nō dicendū esse Picus de Mirandula, sed picus Mirandulanus &c. Idē docet barbara cognomina quo pacto latinam formā accipiāt, ut barbiēr barbiriū, aut melius tonsor Ioann Lang Langius aut Lōgus quod magis placet &c. Porro inquit in fingendis hmōi denominatiuis, eam moderationē seruari cōuenit, ut si mul & auribus quoad fieri potuerit, molliendo uerbo consulamus & neq̄ longius tamen a recepta & uernacula uoce recedamus, quę

si quādo erit absurdior q̄ que in latinam fictā possit retorqueri, pro
barbara relicta erit reponenda ne romani sermonis puritatē ulla pe
regritas polluat. hęc Erasmus.

De nominis eius qui scribit situ.
Scribentis nomen in salutatione uete
rum more esse præponendum.

Mancinellus, Perottus, Erasmus & plures præcipiunt nomē scriben
tis esse præponendū, etiā si ad maximū scribat minimus, id uerū esse
pater, liquide ex epistolis omniū ueterū Cicerōis, Plinij, cæterorūq̄,
ut Cicero Terentię uxori. S. D. Terentia Ciceroni. S. Plau. in Bach.
Mnesilochus salutē dicit suo patri. si honor sit p̄poni, nonne dixisset
patri suo salutē dicit Mnesilochus. Quem decet (oro) magis q̄ patrē
honore prosequi. Gnatonica profecto (inquit Erasmo) est illa nomi
num inuersio. Parmenonem suū summum plurima salute impertit
Gnato. Multa de his Erasmus præcipit. Inuenio ipse Martialē. li. viij.
Domitiano (cui Martialis non secus q̄ Thrasoni gnato assentebat)
sic scribentē. Impatori Domitiano Cesari Augusto Germanico Da
tio Valerius Martialis salutē. Omnes quidē libelli mei domine qui
bus tu famam, id est uitam dedisti tibi supplicat &c. in qua epistola
Martialis de se pluraliter loquitur, ad cæsareū v̄o semp̄ singulariter.
Nostri autē pharisei, q̄ contra domini præceptū uolunt uocari Rab
bi, & primū quærunt locū, quorū deus uenter est, & finis eorū inte
ritus, eo superbię cœuenerunt, ut nisi proprio omisso nomine magis
siri dominicū & reuerēdissimi quidem nominētur, putant nihil fieri
atq̄ ideo contemni. hi sunt præcipue qui deberent nobis esse humili
tatis siue modestię exempla, efferūtur beluę ab ineptis nebulonibus
ultra deū, cui dicimus, dimitte, da inducias, omnia singulariter scilicet
cet, sed si honor est, cur non respōdet clerus (inquit Erasmus) episco
po, & cū spiritu uestro, rogo te, dicimus deo. Te rogamus audi nos,
at uermibus superbissimis dicere debemus, rogo maiestatem uestrā
paternitatem, dignitatē &c. Non sunt procul dubio christi discipuli
dicētis. Discite a me, quia mitis & humilis sum corde, & hæc in ne
bulones. Faceat igit scēdissimus scribendū abusus. Egregio uiro in
genuarum artiū magistro. Magistro Ioāni &c. Eximio uiro dño de
cano Domino Ioanni &c. ubi magister dominus & similia turpissi
me repetūtur, & barbarie nomē dominus præponitur honoris caus
sa, ut docet Perottus. Nomē ergo dignitatis aut magistratus postpo
nemus proprio nomini. Cum eodem asserit hanc rem Erasmus in
opere suo de epistolis cōponēdis, ueluti Sophronus, Eusebius Hie